



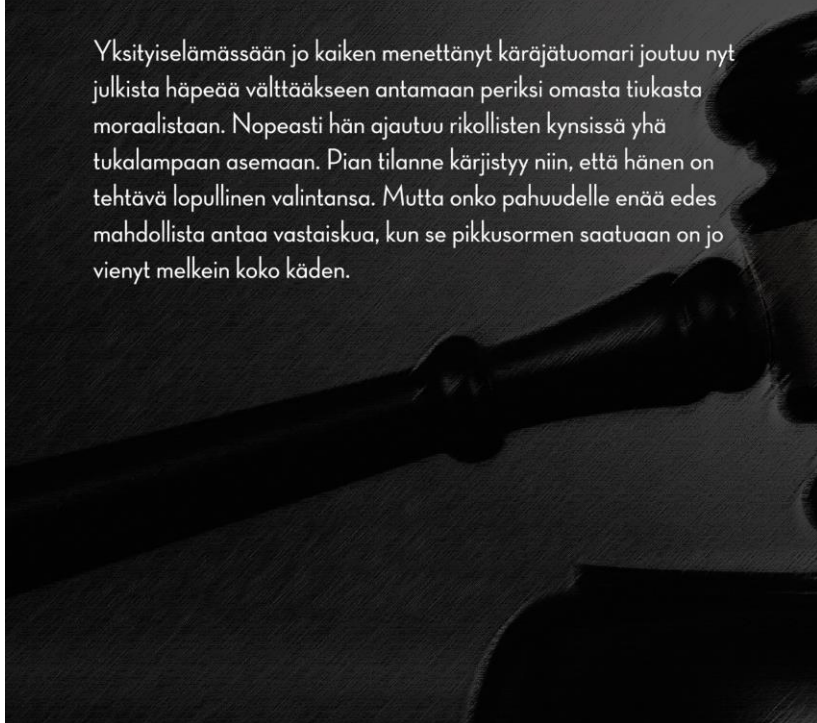
HEIKKI MÄKINEN

KÄRÄJÄTUOMARI

KÄRÄJÄTUOMARI Tapani Kaureinen on yksi maan arvostetuimmista talousrikostuomareista. Hän on tiukka rikollisille, jotka ovatkin antaneet hänelle lempinimen Kalteri-Kaureinen. Yhtä lailla hän on tiukka myös syyttäjille ja asianajajille.

Ansiokkaan uran kääntyessä vähitellen loppusuoralle, kärjäjätuomari astuu maailman vanhimpaan ansaan. Kaunis blondi sekoittaa yksinäisen miehen pään ja sydämen. Sen seurauksena hän ajautuu pahamaineisen ja armottoman valkokaulusrikollisen johtaman koplan kiristämäksi.

Yksityiselämässään jo kaiken menettänyt kärjäjätuomari joutuu nyt julkista häpeää välttääkseen antamaan periksi omasta tiukasta moraalistaan. Nopeasti hän ajautuu rikollisten kynsissä yhä tukalampaan asemaan. Pian tilanne kärjistyy niin, että hänen on tehtävä lopullinen valintansa. Mutta onko pahuudelle enää edes mahdollista antaa vastaiskua, kun se pikkusormen saatuaan on jo vienyt melkein koko käden.



HEIKKI MÄKINEN

**KÄRÄJÄ-
TUOMARI**

© Heikki Mäkinen / A+ Kirjat 2020

ISBN 978-952-94-3763-4 (PDF)

1

Käräjätuomari Tapani Kaureinen kääntyi ties kuinka monetta kertaa kapeassa sängyssään. Hänen pienessä makuualkovissaan oli vielä melko pimeää ja yöpöydällä oleva itsevalaiseva kello näytti nyt puolta neljää. Edellisestä katsomiskerrasta oli kulunut vain vajaa viisitoista minuuttia. Yleensä hän nousi istuntopäivän aamuina kuudelta ja kaikkina muina aamuina puoli seitsemältä. Aikaa nukkumiselle olisi siis ollut vielä reilustikin, mutta kun ajatukset tulevasta poikkeuksellisesta päivästä pyörivät täydellä vauhdilla jo päässä, niin nukkumisesta ei tullut yhtään mitään.

Hän oli kyllä illalla nukahtanut tavanomaiseen tapaansa puoli yhdeltätoista. Hän oli katsonut kymmenen uutiset ja käynyt sen jälkeen vielä pikaisilla iltatoimilla pienessä kylpyhuoneessaan. Sängyssä hän oli tuntenut olonsa jonkin verran jännittyneeksi seuraavan päivän istunnon takia, mutta uni oli silti tullut hyvin nopeasti. Kahdelta yöllä hän oli kuitenkin säpsähtänyt hereille jostain ahdistavasta unestaan. Lakanat olivat olleet levottomien unien seurauksena ryppyiset ja hänen ihonsa hikinen, joten hän oli potkinut peiton pois päältänsä. Unen päästä hän ei kuitenkaan ollut enää sen jälkeen onnistunut saamaan kiinni.

Hän huokaisi raskaasti ja nousi istumaan sängyn reunalle. Yhtä hyvinhän sitä voisi nousta jo ylös. Ehtisipä ainakin lukea aamun uutiset rauhassa ennen oikeustalolle lähtöä. Hän ähkäisi noustessaan seisomaan ja polvien muistuttaessa vihlaisevalla kivulla jo joitakin vuosia sitten alkaneesta nivelrikosta. Hän kumartui suoristamaan lakanan ja peiton, mutta päätti sittenkin antaa niiden olla. Eihän sillä nyt ollut oikeastaan enää väliä. Ei yhtään mitään väliä.

Hän kävi hakemassa pienen yksiönsä eteisestä sanomalehden ja meni se kädessään keittokomeroon napsauttamaan kahvinkeittimen päälle. Lattialla oleva kaksiosainen jalallinen koiranruokakuppi muistutti taas kerran hänen viimeisestä koirastaan, kolme vuotta sitten kuolleesta bordercollienarttu Kimmasta. Koiran maalliset jäännökset olivat tuhkauurnassa hänen työhuoneessaan oikeustalon ylimmässä kerroksessa. Siellä Kimma oli ollut hänen mukanaan istuntopäiviä lukuun ottamatta kaikki ne yli neljätoista vuotta, joista he olivat yhdessä saaneet nauttia. Ruokakupin hän oli jättänyt keittokomeron lattialle, jotta muisto koirasta olisi sielläkin hänen seuranaan.

Kyöneleet nousivat hänen silmiinsä, jotka näkivät nyt muistikuvan kiiltäväkarvaisesta, mustavalkoisesta ja aina uskollisesta ystävistä istumassa hänen edessään kesävihreällä ruohikolla. Kimman ruskeat, viisaat silmät olivat suorastaan sädehtineet, kun koira oli odottanut jotain uutta tehtävää.

Se päivä, jolloin hän oli joutunut jättämään Kimman viimeisen kerran klinikalle, oli hänen koko 35 vuotta kestäneen tuomarinuransa ainoa ennalta ilmoittamatta jäänyt poissaolopäivä. Jo kauan aikaisemmin hän oli tiennyt, että toista Kimman veroista koiraakaan hän ei koskaan voisi onnistua saamaan. Niinpä hän ei ollut uuden koiran hankkimista oikeastaan missään vaiheessa edes vakavasti miettinyt.

Hän havahtui muistoistaan kahvinkeittimen pöristellessä jo viimeisiä vesipisarointia suodattimeen. Hän pyyhkäisi poskelle valuneen kyöneleen kämmenselkäänsä ja laski sanomalehden pienelle pöydälle, jonka ääressä oli vain yksi tuoli. Tiskipöydällä olevasta leipälaatikosta hän otti sämpyläpussin ja jääkaapista juusto- ja kinkkupaketin sekä kahvikermaa. Aamupalan valmistamisen jälkeen hän istuutui pöydän luokse ja avasi tuoreelta painomusteelta yhä tuoksuvan lehden.

Heti pääkirjoitussivua seuraavalla sivulla spekulointiin isoa otsikkoa myöten tänään olevasta vangitsemisoikeudenkäynnistä laajassa ja poikkeuksellisen merkittävässä talousrikosjutussa. Hän sivuutti jutun hymähtäen. Hän oli jo aikoja sitten lakannut lukemasta omia juttujaan koskevia uutisia. Toimittajien tehtävänä toki oli esittää näkemyksiään myös oikeudenhoidon alalta, mutta tuskinpa koskaan toimittajalla oli samanlaisia tietoja jutusta kuin sitä istuvalla tuomarilla.

Lehdessä ei ollut oikeastaan mitään erityisesti kiinnostavaa luettavaa. Koronauutisointia hallitsivat nyt Skopjen lennoilla tulleiden matkustajien karanteenit. Sotestakin oli taas keksitty jotain kerrottavaa, vaikka tämäkin uudistus oli junnannut paikoillaan jo toistakymmentä vuotta. Poliitikot olivat, jälleen kerran, onnistuneet tilaamaan valtion varoilla eräältä läheisyhtiöltään monen kymmenen tuhannen euron selvityksen jostain jonnin joutavasta asiasta. Ulkomailla Venäjän ja Valko-Venäjän välit olivat uhkaavasti kiristymässä. Urheilusivujen uutisia hallitsivat juuri alkaneet yleisurheilun SM-kisat ja sen lisäksi pohdittiin Bottaksen tänäkin kautena kovaa vauhtia hiipuvia mestaruusmahdollisuuksia formula ykkösissä.

Hän taittoi lehden kiinni ja nousi täyttämään kahvikuppinsa uudelleen. Kahvia siemaillessaan hän luki vielä kännykästään muutaman muun mediatalon uutisotsikot. Ainoa edes lievästi häntä kiinnostava uutinen oli Helsingin huumepoliisin entisen päällikön Jari Aarnion mahdollinen vapautuminen jo kahden vuoden päästä. No, uusia rikosjuttuja miestä vastaan oli edelleen vireillä, joten tällainen spekulointi ehdonalaisella vapaudella oli epäilemättä turhaa ja ainakin ennenaikaista.

Hän nousi ylös, huuhteli käyttämänsä astiat ja tyhjensi vähäiset jäljellä olevat ruokatarvikkeet roskapussiin. Sen hän veisi taloyhtiön roskasäiliöön lähtiessään kohta asunnostaan

viimeistä kertaa työmatkalleen. Hän käänsi vielä jääkaapin pois päältä ja jätti sen oven hieman raolleen. Hän katsoi nopeasti ympärilleen ja kääntyi sitten kohti kylpyhuonetta.

2

Puoli viideltä Kaureinen astui yksiönsä ovesta porraskäytävään ja työnsi hiljaa asuntonsa oven perässään kiinni. Yleensä hän käveli viidennessä kerroksessa sijaitsevaan asuntoonsa ja sieltä pois portaita pitkin, mutta nyt hän päätti käyttää hissiä ollakseen häiritsemättä talon muita asukkaita. Lyhyen odottelun jälkeen hissi saapui ja hän astui sen sisään.

Hissin laskeutuessa hän katseli kuvaansa peilistä. Siinä näkyi väsynyt mies, jonka hiukset olivat jo pitkälti harmaantuneet. Miehen tumma puku oli kuosiltaan hillitty, mutta vaaleansinisen kauluspaidan ylänappi oli auki eikä kaulassa ollut kravattia. Tämä oli hänelle varsin poikkeuksellista, sillä istuntopäivinä hänellä oli normaalisti puhtaanvalkoinen kauluspaita ja vuodenaikaan sopivan värinen silkkikravatti. Tänään hän ei katsonut niitä kuitenkaan millään muotoa ansainneensa.

Pihalle päästyään hän hengitti muutaman kerran keuhkot täyteen raikasta aamuilmaa. Samalla hän tunsu, kuinka melkein huomaamatta noussut jännitys taas kaikkosi hänen kehostaan. Hän kävi pudottamassa roskapussin isoon säiliöön ja lähti sitten määrätietoisesti kävelemään tuttua reittiä oikeustalolle musta tietokonelaukku vasemmalla olkapäällään. Läheisen R-kioskin luona oli postilaatikko, johon hän pudotti kaksi edellisillalla

kirjoittamaansa kirjettä, toisen taloyhtiönsä isännöitsijälle sekä toisen pitkäaikaiselle lakimiesystävälleen.

Matkalla hän uppoutui taas ajatuksiinsa. Hän oli valmistunut oikeustieteellisestä tiedekunnasta melkein 37 vuotta sitten ja saanut heti työpaikan erään isohkon asianajotoimiston avustavana lakimiehenä. Vain vähän reilun puolen vuoden todella intensiivisen työrupeaman jälkeen hän oli saanut auskultointipaikan kaupungin silloiseen raastuvanoikeuteen. Auskultoinnin ja varatuomarin arvonimen saamisen jälkeen hän oli jäänyt ensin kärjätuomarin viransijaiseksi, mutta jo reilun puolen vuoden päästä hän oli saanut pysyvän viran kärjätuomarina. Sillä tiellä hän oli yhä edelleen. Tänään se tie kuitenkin päättyisi, tavalla taikka toisella.

Alkuvaiheessa hän oli tietysti saanut vähäpätöisimmät jutut ratkaistavakseen, mutta hyvin pian hän oli päässyt mukaan juttujen normaaliin kiertoon. Parin vuoden päästä tulleen ison alioikeusuudistuksen yhteydessä hän oli keskittynyt istumaan pääasiallisesti talousrikosoikeudenkäyntejä. Niistä hän oli jo aikoinaan tehnyt tutkielmansakin yliopistossa. Isoimmat talousrikokset oli tuolloin päätetty keskittää vajaan kymmeneen maan suurimpaan kärjäoikeuteen, joten juttuja oli todellakin riittänyt ja varsinkin istuntopäivät olivat usein venyneet pitkiksi.

Hänen vaimonsa oli pian saanut miehen jatkuvista työkiireistä tarpeekseen ja haki avioeroa. Heidän yhteinen lapsensa oli jäänyt asumaan äitinsä luokse, mutta hän oli sentään saanut tavata lastaan joka toinen viikonloppu. Lapsen lähestyessä täysi-iää heidän välinsä olivat kuitenkin katkenneet eikä hän ollut sen jälkeen tiennyt lapsen liikkeistä paljon mitään.

Työssä asiat olivat kuitenkin kulkeneet vauhdilla eteenpäin. Hän perehtyi kaikkiin juttuihinsa syvällisesti ja pyrki aina myös

antamaan mahdollisimman oikeudenmukaisen päätöksen. Hän oli tuomarina useimmiten tiukka, itse asiassa jopa niin tiukka, että rikollispiireissä hän oli pian saanut lempinimen Kalteri-Kaureinen, joka sittemmin oli lyhentynyt muotoon Kaltereinen. Varsinkin uusijoille ja rikosliigojen pomoille hän jakoi näiden syyllisyydestä varmistuttuaan varsin pitkiä tuomioita.

Hän oli työssään tiukka myöskin syyttäjille ja puolustusasianajajille. Hän oli monta kertaa antanut sapiskaa huonosti juttuihinsa valmistautuneille syyttäjille. Aivan yhtä lailla hän oli ojentanut niitä asianajajia, jotka puhuivat päämiestensä puolesta palturia. Muutamalle pahimmalle hän oli lopulta antanut jopa esiintymiskiellon. Varsin nopeasti ainakin useimmin hänen eteensä astuneet syyttäjät ja asianajajat olivat kyllä oppineet toimimaan hänen salissaan moitteettomasti.

Hän myös perusteli tuomionsa yksityiskohtaisesti. Alioikeus-uudistuksissa oli muutenkin korostettu tuomioiden perustelemisen tärkeyttä, mutta hän pyrki kirjoittamaan perusteluihin kaikki pienetkin seikat, joille hän oli antanut tuomiossaan merkitystä. Yhtä tarkasti hän perusteli myös ne seikat, joille hän ei asianosaisten väitteistä huolimatta ollut antanut merkitystä. Niinpä hänen tuomioistaan valitettiin selvästi keskimääräistä harvemmin ja ne harvatkaan valitukset eivät yleensä johtaneet mihinkään, vaan tuomiot pysyivät ennallaan ylemmissä tuomioasteissa.

Hänen maineensa oli kiirinyt eteenpäin ja pian häntä alettiin kosiskella hovioikeuksiin tuomariksi. Hän kuitenkin halusi aina ratkaista juttuja ensimmäisenä niihin perehtyvänä tuomarina. Myöhemmin virkauran pidentyessä hänelle oli tarjottu myös käräjäoikeuden laamannin virkaa, mutta ei hän ollut myöskään hallinnollisesta työstä kiinnostunut. Niinpä hän oli jatkanut uraansa käräjätuomarina ja oli ollut siitä työstään tyytyväinen.

Myöhemmin häntä oli alettu pyytää luennoimaan talousrikos-oikeudenkäynneistä monille asianajajien, syyttäjien ja poliisien koulutuspäiville sekä myöskin kirjanpito- ja tilintarkastusalan tilaisuuksiin. Hän oli lisäksi kirjoittanut monia artikkeleita oman alansa lehtiin ja julkaisuihin. Siten hänestä oli vähitellen tullut yksi maan arvostetuimmista talousrikostuomareista.

3

Kaureinen pysähtyi istumaan kävelymatkan varrella olevan vehreän puiston penkille. Hän nautti nousevan aamuauringon ensimmäisistä lämmittävistä säteistä. Tässä samassa puistossa hän oli usein kävellyt Kimman kanssa aamuisin ennen oikeustalolle menoa sekä myös työpäivän jälkeen kotiin palatessaan. Nyt puistossa ei näkynyt vielä ketään muuta ja hän uppoutui taas muistoihinsa.

Eron jälkeen yksin jäätyään hän oli oppinut elämään varsin vaatimattomasti, joten pian hän oli pystynyt ostamaan itselleen asunnon arvostetulta alueelta läheltä oikeustaloa. Joitakin vuosia myöhemmin hän oli ostanut vielä pienen kesämökin meren rannalta ainoastaan reilun puolen tunnin ajomatkan päästä kaupungista. Hänellä oli ollut vuosien saatossa muutama lyhyt suhde, mutta ne eivät koskaan olleet edenneet sen pidemmälle.

Viisi vuotta sitten hänen elämässään oli tapahtunut todella iso muutos. Hänen lapsensa oli kahden vuosikymmenen jälkeen ottanut yllättäen yhteyttä ja kertonut jo pitkälle edenneestä syövästään. Lääkäreiden mukaan syövän hoidossa ei ollut tehtävissä enää mitään, vaan edessä oli ollut siirto terminaali-

vaiheeseen. Hän ei kuitenkaan ollut suostunut hyväksymään tilannetta. Intiasta olikin sitten löytynyt uusia lupaavia vaihtoehtoisia hoitomuotoja. Hän oli pyytänyt heti virkavapaata kärejaoikeudesta ja he olivat matkustaneet yhdessä Intiaan.

Aluksi olikin vaikuttanut siltä, että hoidot auttaisivat. Parin kuukauden päästä oli kuitenkin tapahtunut uusi jyrkkä käänne huonompaan suuntaan. Hoitoa oli silti jatkettu vielä noin kuukausi kunnes oli ollut täysin selvää, ettei mikään enää auttanut. He olivat palanneet Suomeen ja parin viikon päästä syöpä oli vienyt voiton.

Hoitojen maksamiseksi hän oli joutunut myymään mökkinsä ja vaihtamaan vielä asuntonsakin aiempaa pienempään. Ei hän silti ollut sitä murehtinut lainkaan. Paljon enemmän oli koskenut lapsen menettäminen lopullisesti pian sen jälkeen, kun tämä oli edes hetkeksi palannut hänen elämäänsä.

Uusi myllerrys hänen elämässään oli tapahtunut noin puoli vuotta sitten. Silloin hänen eteensä istuntosaliin oli tuotu Tatjana Markkola, hiljattain 45 vuotta täyttänyt leskirouva, jota oli syytetty lukuisista talousrikoksista, veropetoksista ja kirjanpitorikoksista. Juttua käsiteltäessä oli tullut ilmi, että Tatjana oli tavannut tulevan aviomiehensä Tallinnassa ainoastaan noin vuosi aikaisemmin. Miehellä oli ollut runsaasti käteistä rahaa ja tämä oli esiintynyt itsevarmana yritysryppään johtajana. Tatjana oli saman tien tullut miehen mukana Suomeen ja lyhyen seurustelun jälkeen pari oli mennyt naimisiin.

Samaan aikaan häiden kanssa mies oli saanut puhuttua Tatjanan lukuisten yritystensä hallituksen varajäseneksi. Sen oli pitänyt olla vain muodollisuus. Häämatkalla Tallinnaan mies oli kuitenkin tapettu hämärissä olosuhteissa. Tatjana oli tullut surullisena Suomeen hoitamaan hautajaisjärjestelyjä. Miehen

käyttämä tilintarkastaja oli luvannut Tatjanan puolesta hoitaa yritysten toiminnan lopettamisen. Tatjana oli pian hautajaisten jälkeen palannut Tallinnaan, mutta vain muutaman kuukauden päästä Suomen rikospoliisi oli tullut pidättämään hänet.

Kuulusteluissa Tatjanalle oli nopeasti selvinnyt, että tilintarkastaja oli myynyt yritysten omaisuuden Viroon, nostanut kaikki rahat ja hävinnyt sen jälkeen kuin tuhka tuuleen. Tatjana oli hautajaisten aikana allekirjoittanut joitakin tilintarkastajan antamia papereita ymmärtämättä, että niissä hän oli antanut vapaat kädet yritysten omaisuuden nopeaan myymiseen.

Poliisi ja syyttäjät eivät olleet uskoneet Tatjanan tarinaa, vaan katsoivat että tämä oli alun perinkin suunnitellut koko jutun. Syyttäjän perusteluiden mukaan Tatjana oli ensin houkutelut tulevan miehensä naimisiin sekä järjestänyt itsensä yritysten hallitusten varajäseneksi. Heti sen jälkeen nainen oli tapattanut miehen Tallinnassa. Koska tappoa ei kuitenkaan ollut onnistuttu selvittämään, oli Tatjanalle päädytty lukemaan syytteet vain yritysten omaisuuden hävittämisestä ja veropetoksista sekä laiminlyödyistä kirjanpidoista. Koska hävitetyn omaisuuden määrä oli ollut hyvin merkittävä ja kyseessä olevien yritysten lukumäärä suuri, oli syyttäjät vaatineet Tatjanalle 2 - 3 vuoden ehdotonta vankeusrangaistusta.

Kaureinen muisti vielä hyvin kirkkaana sen hetken, jolloin hän oli ensimmäisen kerran nähnyt Tatjanan. Poliisit olivat juuri saattaneet naisen oikeussaliin suoraan tutkintavankeudesta. Nainen oli varsin yksinkertaisessa vaaleassa mekossaan ja täysin ilman meikkiäkin ollut mieleenpainuva näky. Turkoosit silmät, täyteläiset huulet ja pitkät vaaleat hiukset olivat korostaneet tämän kasvojen kauneutta, jonka ainoana miinuksena olivat olleet epäilemättä pitkistä unettomista öistä aiheutuneet mustanpuhuvat silmänaluset. Naisen vartalo oli ollut hento, kädet sirot

ja hoidetut sekä sääret näyttävän pitkät jopa tämän käyttämällä melkein korottomilla kengillä.

Tatjana oli koko oikeudenkäynnin ajan esiintynyt hyvin hillitysti ja rauhallisesti, mutta silti kaikkea tarkasti ja valppaasti seuraten. Kun naisen asianajaja oli halunnut kuulla tätä todistelutarkoituksessa, oli nainen puhunut hyvin selkeästi ja johdonmukaisesti, mutta selvästi virolaisittain ääntäen. Kertoessaan miehensä kuoleman jälkeisistä asioista naisen ääni oli silloin tällöin hienoisesti murtunut, mutta tämä oli kaikesta huolimatta pystynyt säilyttämään tyyneytensä melko hyvin. Syyttäjän kuulustelun aikana nainen oli kuitenkin lopulta purskahtanut lohduttomaan itkuun.

4

Kaureinen oli pohtinut Tatjanan jutun tuomion antamista pitkään. Syyttäjän näyttö oli sinänsä vakuuttava ja lain silmissä yhtiön hallituksen varajäsenen oli ainoan varsinaisen jäsenen kuoleman jälkeen ryhdyttävä toimiin. Toisaalta syyttäjä ei ollut riittävästi selvittänyt tilintarkastajan tekosia ja niiden osuutta tapahtumiin, koska tätä ei ollut edes onnistuttu tavoittamaan.

Tatjanan kertomus oli sinänsä sekoin uskottava ja myös johdonmukainen. Naisen asianajaja oli lisäksi osannut taitavasti iskeä syyttäjän näytön heikkouksiin. Varteenotettava epäily ainakin tahallisuudesta taikka jopa syyttömyydestä oli siis hyvinkin olemassa eikä syyttäjä ollut sitä edes yrittänyt kiistää tai kumota.

Lopulta hän oli päätenyt hylkäämään syytteet muilta osin, mutta oli tuominnut Tatjanan useista tuottamuksellisista kirjan-

pitorikoksista yhden vuoden ja kahden kuukauden ehdolliseen vankeuteen. Tuomion perusteluissa hän oli korostanut varteenotettavan epäilyksen merkitystä hylättyjen syytteiden osalta. Nainen oli ollut tuomion lukemisen jälkeen erittäin huojentunut. Syyttäjä oli ensin ilmoittanut tuomioon tyytymättömyyttä, mutta parin päivän päästä ilmoitus oli peruttu ja tuomio oli siten jäänyt lainvoimaiseksi.

Muutaman viikon päästä Kaureinen oli saanut käräjäoikeuteen Tatjanan lähettämän lyhyen kirjeen, jossa nainen oli kiittänyt häntä ymmärtämisestä. Lisäksi nainen oli kutsunut hänet illalliselle erääseen hyvämaineiseen ravintolaan seuraavana perjantaina. Hän oli heittänyt kirjeen pois eikä ollut edes aikonut noudattaa kutsua, mutta niin vain hän huomasi perjantaina olevansa ravintolan luona kutsussa mainittuun aikaan.

Ilta oli sujunut oikein miellyttävästi. He olivat syöneet hyvin maittavan illallisen, jonka aikana nainen oli kertonut jonkin verran aikaisemmasta elämästään. Ei kuitenkaan niin paljon, että kumpikaan olisi tuntenut oloaan mitenkään vaivautuneeksi. Illallisen päätteeksi nainen oli vielä kerran kiittänyt ymmärtämisestä ja lisäksi tämä oli kertonut palaavansa pysyvästi Viroon jo muutaman päivän päästä.

Seuraavalla viikolla Tatjana oli silti ottanut vielä yhteyttä ja ehdottanut uutta illallista. Hetken epäröinnin jälkeen Kaureinen oli suostunut. Illallisen aikana nainen oli kertonut, että pankkien kanssa oli vielä joitakin asioita selvitettävänä ennen kuin tämä voisi poistua maasta. Tuon kerran jälkeen he olivat tavanneet illallisilla muutaman kerran, kunnes nainen oli pyytänyt häntä vielä yömyssylle luokseen.

Kaureinen oli lapsensa ja koiransa kuoleman jälkeen ollut erittäin yksinäinen, jopa vielä paljon yksinäisempi kuin hän oli

edes itse ymmärtänytkään. Tatjanan osoittama kiinnostus oli tuntunut hänestä erittäin hyvältä ja vain lyhyen epäröinnin jälkeen hän oli antanut tunteilleen vallan.

Seuranneiden viikkojen aikana he olivat tavanneet aina kun se istuntojen puitteissa oli mahdollista. Useimpina iltoina he olivat päätyneet Tatjanan luona yhdessä sänkyyn. Se oli ollut alussa todella miellyttävää, mutta vähitellen Tatjanan toiveet olivat alkaneet häiritä Kaureista. Parilla viimeisellä kerralla nainen oli halunnut tulla sidotuksi sänkyyn ja viimeiseksi jääneellä kerralla nainen oli vielä halunnut hänen pitävän käsiään tämän kurkulla. Se ei ollut tuntunut hänestä enää lainkaan miellyttävältä ja hän oli kertonut haluavansa pitää seurustelussa taukoa.

Tatjana ei ollut viimeisen tapaamisen jälkeen edes yrittänyt ottaa enää yhteyttä. Se oli tuntunut Kaureisesta oudolta, koska suhde oli kuitenkin ollut hyvin intiimi. Muutaman päivän päästä hän oli itse yrittänyt tavoittaa naista, mutta tämä oli ilmeisesti jo palannut takaisin Viroon. Niinpä hän oli ymmärtänyt heidän suhteensa päättyneen kokonaan.

5

Hän oli uppoutunut jälleen työhönsä tiiviisti ja pian hän olikin unohtanut Tatjanan kokonaan. Mutta tilanne oli muuttunut taas muutaman kuukauden jälkeen.

Rikospoliisi oli tuohon aikaan jo useita vuosia jahdannut lukuisten talousrikosryppäiden taustalla toiminutta hämäräperäistä liikemiestä Juha Leppävirtaa. Rikospuuhat mies oli aloittanut jo lähes kaksi vuosikymmentä sitten. Tuolloin tämä oli

myös ollut varsin lähellä tulla tuomituksi melko vähäpätöisistä maksuvälinepetoksista.

Sittemmin Leppävirta oli oppinut käyttämään uusien rikosten toteuttamisessa apuna bulvaaneja. Miehen tiedettiin myöskin suorittaneen avoimessa korkeakoulussa rikosoikeuden opintoja. Pian mies oli onnistunut luomaan ympärilleen aivan valtavan rikollisverkoston, jossa käytettiin monipolvisia bulvaaniketjuja jälkien peittelemiseen.

Kopla oli erikoistunut ostamaan taloudellisiin vaikeuksiin ajautuneita yrityksiä pilkkahinnalla. Yrittäjille luvattiin kyllä hoitaa kaikki yritysten velat pois, minkä vuoksi kauppahinta oli aina saatu sovittua hyvin pieneksi. Ostajana oli esiintynyt aina joku uusi bulvaani, joka oli vain saanut maksun ja ohjeet joltakin ylemmältä taholta.

Ostettujen yritysten omaisuudet oli myyty hyvin nopeasti pois ja kaikki saadut rahat oli nostettu erilaisilla monimutkaisilla ja peiteltyillä järjestelyillä niin, ettei niiden jäljille ollut voinut mitenkään päästä. Yritysten velkoja ei tietenkään ollut edes aiottu maksaa, jonka seurauksena edelliset omistajat olivat usein joutuneet vaikeuksiin ja monet jopa syytettyjen penkille. Suurin osa yrityksistä oli ajautunut vieläpä konkurssiin, mutta siinä vaiheessa varsinaisista tekijöistä ei ollut enää tietoakaan. Yrityskaupoissa käytetyt bulvaanitkaan eivät olleet osanneet kertoa muuta kuin toimineensa pientä maksua vastaan tuntemattomaksi jääneen tahon ohjeiden mukaisesti.

Koplan oli tiedetty harjoittaneen bulvaanien avulla myöskin monenlaisia huijauksia sekä tavara- ja maksuvälinepetoksia. Monesta eri lähteestä kuultujen huhujen mukaan koplalla oli lisäksi lyhyehköin väliajoin paikkaa vaihtava salakapakka, jossa pelattiin erittäin suurilla panoksilla uhkapelejä ja harrastettiin

myös erilaisia vedonlyöntejä. Koronkiskonnasta ja parituksesta oli myös epäilyjä ja niiden avulla monet yrittäjät olivat joutuneet koplan kanssa vaikeuksiin tai jopa kiristyksen kohteeksi. Koplan oli epäilty suorittavan myös laajamittaista kuittikauppaa ja myös rahanpesua kansainvälisten yhteyksien avulla. Ainakin Viroon koplalla tiedettiin olevan hyvin tiiviit yhteydet.

Koplaa johdettiin erittäin tiukasti eikä pienintäkään lipsumista hyväksytty. Koplan jäljiltä oli jäänyt kateisiin melkoisen suuri joukko varsinaisiin rikoksiin osallistuneita henkilöitä, joiden oli ilmeisesti katsottu tienneen liikaa koplasta taikka sen johtohenkilöistä. Monta uhria tai tämän perhettä oli myös uhattu ja peloteltu pitämään suunsa kiinni. Uhkauksia oli usein tehostettu väkivallalla tai vahingonteoilla.

Koplalla tiedettiin olevan käytössään useitakin lakimiehiä ja tilintarkastajia, joiden avulla rikokset suunniteltiin taitavasti ja jälkiä jättämättä. Koplan johtajaa oli useissa eri profiloinneissa kuvattu säälimättömäksi ja omahyväiseksi sekä manipulointitaitoiseksi psykopaatiksi, joka ei kaihtanut väkivaltaa ja joka oli petollinen kaikille muille kuin aivan lähimmille avustajilleen.

Keskusrikospoliisi, syyttäjänvirasto ja verottaja olivat lopulta perustaneet yhdessä erityisen tutkintaryhmän koplan jäljille pääsemiseksi. Poliisilla oli ollut myös useita peiteoperaatioita ja soluttautumisyriytyksiä koplaan. Lopulta ne olivatkin alkaneet tuottaa tulosta. Useita koplan alemman portaan jäseniä oli otettu kiinni ja vähitellen näiltä oli saatu pieniä tiedonmurusia, joiden myötä myös väliportaan jäseniä oli pystytty jäljittämään.

Tuossa vaiheessa tutkintaryhmään oli päätetty ottaa mukaan myös tuomioistuimen yhteyshenkilö ja valinta oli luonnollisesti osunut Kaureiseen. Hän oli heti lupautunut auttamaan sen minkä pystyi. Enimmäkseen kysymys oli ollut sen varmistamisesta,

että todisteiden hankinta ja kaikki tuomioistuimen myöntämät pakkokeinot toteutettiin kaikilta osin niin, etteivät puolustusasianajajat myöhemmin pystyisi vesittämään niiden näyttöarvoa.

Tutkintaryhmä oli ollut juuri valmistautumassa ottamaan kiinni pari koplan väliportaan jäsentä, kun Kaureinen oli saanut kotiinsa kirjeen. Siinä oli ollut suurennettuja kuvia hänestä ja Tatjanasta viimeisen tapaamiskerran intiimeissä hetkissä. Kuvissa oli ollut täysin selvästi näkyvissä nyörit, joilla hän oli sitonut Tatjanan kädet ja jalat kiinni sänkyyn. Muutamassa kuvassa näkyi myös hänen kätensä naisen kaulalla. Kuvakulma oli sellainen, että kuvasta näytti aivan kuin hän olisi ollut juuri kuristamassa naista.

Kuvat olivat hänelle valtavan iso järkytys. Hän oli tietysti heti tajunnut tulleensa houkutelluksi Tatjanan avulla ansaan. Vaikka kuvien mukana ei ollut mitään kirjettä tai viestiä, hän oli täysin varma että häneltä tultaisiin vaatimaan rahaa tai mahdollisesti jotain muuta vastineeksi siitä, että kuvia ei julkistettaisi.

Pari päivää hän oli ollut kuin tulisilla hiilillä. Hän oli pohtinut ottamista yhteyttä poliisiin, mutta toistaiseksi häneltä ei ollut vaadittu mitään, joten rikosta ei ollut edes olemassa. Hän oli pohtinut keskustelemista jonkin muun tahon kanssa, mutta sekään ei ollut siinä vaiheessa tuntunut järkevältä. Hän oli lopulta jäänyt vain odottamaan tulevaa yhteydenottoa, vaikka sekään ei tuntunut hyvältä vaihtoehdolta. Jokainen tullut puhelu, jokainen saapunut sähköposti ja jokainen häntä lähestynyt vieras ihminen oli aiheuttanut säpsähdyksen. Joko nyt? Mutta mitään ei silti ollut tapahtunut.

6

Viimein noin viikon päästä kuvien saapumisen jälkeen hänen henkilökohtaiseen kännykkäänsä oli tullut illalla puhelu oudosta numerosta. Hänen puhelinnumeronsa oli salainen eikä hän sen takia saanut siihen puheluja yleensä juuri lainkaan. Kun hän nyt oli vastannut, vieras miesääni oli huonolla suomen kielellä uhannut kuvien julkaisemisella, ellei heidän vaatimuksiinsa suostuta. Ennen kuin hän oli edes ehtinyt sanomaan mitään, oli soittaja katkaissut puhelun.

Hän oli tarkistanut heti soittajan numeron, mutta se oli joko salainen tai prepaid-liittymä. Hän oli veikannut jälkimmäistä. Niitä kun oli helppo hankkia ja vaihtaa tarpeen mukaan. Hän oli yrittänyt soittaa numeroon takaisin, mutta automaattinen viesti oli ilmoittanut lähes heti, ettei siihen saatu yhteyttä. Puhelin oli siis varmaankin laitettu pois päältä välittömästi soiton jälkeen.

Seuraavana iltana toinen soittaja eri numerosta oli kertonut heidän haluavan tietoja tutkintaryhmässä päätettävistä uusista kotietsinnöistä sekä henkilö- tai televalvonnoista, sekä että tarkemmat ohjeet tietojen toimittamiseen ilmoitettaisiin aivan lähipäivinä. Tämäkin puhelu oli lopetettu ennen kuin hän oli ehtinyt vastata mitään ja myöskään tällä numerolla ei ollut löytynyt mitään tietoja.

Vaikka soittajat olivat puhuneet vain heistä ilman mitään sen tarkempaa tietoa mitä sillä tarkoitettiin, Kaureinen oli toisen puhelun jälkeen tiennyt aivan tarkkaan mistä oli kysymys. Häneltä siis tultaisiin vaatimaan tietoja Leppävirtaa tutkivan ryhmän työstä. Mikäli hän suostuisi tietoja antamaan, ei tilanne

tulisi kuitenkin yhtään helpottamaan, vaan vaatimukset vain lisääntyisivät koko ajan.

Hän oli pohtinut koko tilanteen paljastamista tutkintaryhmän johtajalle, mutta silloin kiusalliset kuvat olisivat tietenkin tulleet julki. Hän oli myös miettinyt jättäytymistä pois tutkintaryhmän yhteyshenkilön tehtävästä, mutta siinäkin tapauksessa lopputulos olisi epäilemättä ollut täysin sama. Sitä paitsi hänen olisi ollut hyvin vaikeaa keksiä käräjäoikeudessa jotain järkevää syytä yhteyshenkilön vaihtamiseksi. Lopulta hän oli päättänyt jäädä odottamaan vielä kolmatta soittoa.

Heti seuraavana iltana hänelle olikin tullut uusi puhelu jälleen eri numerosta. Tällä kertaa soittaja oli ollut aivan eri kastissa kuin edelliset. Rauhallinen miesääni oli selittänyt hyvin tarkasti, mitä tietoja he halusivat ja millä tavalla hän voisi pitää heihin yhteyttä. Soittaja oli lisäksi kertonut, että heillä oli tietolähde myös poliisin joukoissa, joten hänen olisi aivan turha yrittää antaa heille vääriä tietoja. Mies oli myös varoittanut kaikista jäljitysyriyksistä, joista tultaisiin rankaisemaan hyvin ankarasti.

Puhelun päätyttyä hän oli jälleen miettinyt asian kertomista tutkintaryhmän johtajalle. Vaikka siitä olisikin seurannut kuvien julkaiseminen, niin se olisi sittenkin ollut pienempi paha kuin tutkintaryhmän tietojen vuotaminen koplalle. Toisaalta mikäli koplalla todellakin oli tietolähde myös poliisissa, ei hän edes pystyisi antamaan koplalle mitään sellaista tietoa, mitä nämä eivät jo muutenkin onnistuisi saamaan.

Tilanne oli siis osoittautunut melko oudoksi. Miksi hänet oli ylipäättäen haluttu kiristää tietojen antajaksi, jos samat tiedot saatiin jo muutenkin? Vai oliko hänen roolinaan vain vahvistaa ne tiedot, jotka poliisin joukossa oleva vuotaja toimitti? Siinä tapauksessa tietojen antamisesta ei aiheutuisi tutkintaryhmälle

lisäharmia, mutta hänellä voisi olla mahdollisuus selvittää, kuka poliisista tietoja koplalle toimitti. Se tieto taas olisi varmaankin hyvinkin arvokas.

Pitkällisen pohdiskelun jälkeen hän oli päätenyt odottamaan ainakin vielä vähän aikaa, miten tilanne tulisi kehittymään. Se päätös oli tietenkin ollut suuri virhe.

7

Seuranneiden parin viikon aikana Kaureinen oli toimittanut koplalle näiden haluamia tietoja. Se oli tapahtunut lähettämällä tekstiviesti soittajan numeroon. Viestin jälkeen sama mies oli pian soittanut uudesta numerosta, johon hänen tuli lähettää seuraava viesti. Puhelinta vaihdettiin jokaisen viestin jälkeen varmasti siitä syystä, ettei jäljittäminen olisi ollut ainakaan helposti mahdollista.

Jokaisen uuden tiedon lähettämisen jälkeen hän oli pohtinut tilannettaan. Hän oli pohtinut pitkään myös sitä, että olisiko kuvien julkaisemisella sittenkään ollut niin suurta merkitystä. Se olisi tietenkin merkinnyt käytännössä hänen pitkän uransa melkoista tahrinutusta. Vaikka asioilla ei ollutkaan suoranaista yhteyttä, niin lehdistö olisi varmasti jaksanut revitellä kohuotsikoita langenneesta käräjätuomarista hyvinkin pitkään. Silti kuvien perusteella hänen virkasuhdettaan ei olisi ollut mahdollista purkaa tai irtisanoa. Hänellä ei myöskään ollut perhettä tai muitakaan läheisiä, jotka olisivat joutuneet kuvista kärsimään.

Merkitystä asialla olisi siis ollut lähinnä vain hänelle itselleen. Kovalla työllä ansaitun maineen menettäminen olisi tietysti ollut niin kova kolaus, ettei hän olisi voinut jatkaa käräjätuomarina. Eläkkeelle jäämiseen oli vielä viisi vuotta aikaa, mutta toisaalta hänellä oli jo oikeus jäädä varhennetulle eläkkeelle. Taloudellisesti hän olisi varmasti pärjännyt varhennetulla eläkkeelläkin. Silti hänestä oli tuntunut äärimmäisen pahalta, että hän olisi joutunut lopettamaan uransa ennenaikaisesti tällaisen syyn takia.

Koska hän ei ollut kyennyt tekemään päätöstä suuntaan taikka toiseen, hän oli vain jatkanut pyydettyjen tietojen toimittamista. Ja mitä enemmän hän oli ehtinyt tietoja koplalle toimittaa, sitä vaikeammaksi päätöksen tekeminen oli tullut.

Jossain vaiheessa hänen mieleensä oli juolahtanut, että hän oli lähettänyt tietoja tekstiviestillä omasta puhelimestaan. Niinpä viestien lähettäminen oli varsin helppoa todistaa. Tämä tietenkin muutti tilanteen täydellisesti. Vaikka kuvien julkaisemista ei olisikaan muuta merkitystä kuin maineen menettäminen, niin tietojen luovuttaminen oli aivan eri tason juttu. Se täyttäisi virkarikoksen tai ainakin virkavelvollisuuden laiminlyömisen tunnusmerkit.

Ennen kuin hän oli ehtinyt tehdä muuttuneen tilanteen takia mitään uusia päätöksiä, oli tutkintaryhmä edistynyt kiinniotettujen koplan väliportaana jäsenten kuulusteluissa niin paljon, että ainekset siihen mennessä selvitettyjen kahden johtoportaan jäsenten kiinniottamiseen olivat olleet olemassa. Näiden avulla tutkintaryhmä oli arvellut lopultakin pääsevänsä käsiksi koplaa johtavaan Leppävirtaan.

Johtoportaan jäsenten kiinniottaminen oli tuolloin suunniteltu tapahtuvaksi parin päivän päästä. Operaatiota oli valmisteltu erittäin huolellisesti ja tavoitteena oli ollut saada kumpikin jäsen

kiinni samaan aikaan. Sillä olisi tietenkin varmistettu se, ettei kumpikaan olisi päässyt karkaamaan tai hävittämään todisteita.

Tämä oli epäilemättä sellainen tieto, jonka kopla olisi aivan varmasti halunnut saada. Hän oli kuitenkin sillä samalla hetkellä päättänyt jättää tuon tiedon lähettämättä. Hän ei yksinkertaisesti voinut eikä halunnut olla se, joka vesittäisi tämän erittäin tärkeän kiinnioton onnistumisen.

Varsin pian oli sitten käynyt ilmi, että koplalla oli todellakin myös toinen tietolähde. Jo samana iltana hän oli saanut erittäin kiukkuisen soiton, jonka kuluessa hän oli vakuuttunut koplan tienneen tulevista kiinnioitoista, vaikka hän ei itse niistä ollut mitään ilmoittanutkaan. Soittaja oli uhkaillut häntä paitsi kuvien julkaisemisella, myös väkivallalla tai jopa tappamisella, ellei hän jatkaisi tietojen lähettämistä.

Hän oli jälleen kerran miettinyt tilannettaan hyvin pitkään soiton jälkeen. Mitään ulospääsykeinoja koplan otteesta ei enää ollut. Kuvien julkaiseminen ja siitä aiheutuva häpeä, jopa viran menettäminen, olisivat kaikesta huolimatta silti pienempi paha kuin jatkaa toimimista rikolliskoplan tietolähteenä. Hän oli aikoinaan vannonut tuomarin valan ja nyt hän oli tietoisesti rikkonut sitä jo lukuisia kertoja. Niin ei voinut enää millään muotoa jatkaa.

Ankaran miettimisen jälkeen hän oli päätenyt siihen, että heti seuraavana aamuna hän menisi kertomaan koko jutun ensin tutkintaryhmän johtajalle ja vielä sen jälkeen käräjäoikeuden laamannille. Nämä saisivat sitten päättää, mitä seuraavaksi tulisi tapahtumaan.

Sen yön hän oli nukkunut paremmin kuin pitkään, pitkään aikaan.

8

Seuraavana aamuna Kaureinen oli herännyt virkapuhelimensa soittoääneen hieman aamukuuden jälkeen. Heti vastaamisen jälkeen tutkintaryhmän johtaja oli innoissaan kertonut, että kumpikin seurannassa ollut Leppävirran koplän johtoryhmän jäsen oli hetki sitten otettu kiinni ja että näiden luona tehtiin parhaillaan kotietsintää. Samaan hengenvetoon tämä oli vielä kertonut, että kaikki tutkintaryhmään kuuluvat kutsuttiin kello kahdeksalta alkavaan palaveriin ja että myös hänen toivottiin olevan siinä läsnä. Heti sen perään tutkintaryhmän johtaja oli vastausta odottamatta sulkenut puhelimen.

Hän oli noussut hämmästyneenä istumaan sänkynsä laidalle. Koplän johtoryhmän jäsenten kiinniottojen oli pitänyt tapahtua vasta vuorokauden päästä. Jostain syystä toimenpiteisiin olikin ryhdytty jo päivää aikaisemmin. Oliko jostain saatu vihiä, että tieto kiinniotoista oli vuodettu koplalle ja sen takia oli haluttu toimia nopeammin? Oliko peräti tiedossa, että juuri hän oli antanut tietoja koplalle?

Hämmentyneenä hän oli noussut ylös sängystä juuri samalla hetkellä kun hänen henkilökohtainen kännykkänsä oli alkanut hälyttää keittokomeron pöydällä. Kun hän sitten oli painanut puhelimen vastausnäppäintä, oli tutuksi tullut miesääni alkanut raivoissaan huutaa toisessa päässä jo ennen kuin hän oli ehtinyt edes vastata. Mies oli tivannut häneltä syytä siihen, miksi kiinni-ottoja oli nyt aikaistettu ja miksei hän ollut ilmoittanut siitä. Hän oli täysin totuudenmukaisesti todennut, ettei hän ollut tiennyt asiasta. Soittaja oli kiroillut ja todennut sen jälkeen painokkaasti, ettei asia todellakaan jäisi tähän. Heti sen perään puhelin oli vaiennut.

Sinä päivänä hänellä ei ollut istuntoa, joten hieman seitsemän jälkeen hän oli soittanut käräjäoikeuden laamannille ja ilmoittanut tutkimusryhmän palaverista. Sen jälkeen hän oli lähtenyt suoraan palaveriin Keskusrikospoliisin toimistolle. Matkalla hän oli soittanut vielä käräjäsihteerilleen ja kertonut, ettei todennäköisesti tulisi sinä päivänä lainkaan käräjäoikeuteen.

Heti kun hän oli päässyt palaverihuoneeseen, oli tutkintaryhmän johtaja hihkaissut häntä tulemaan huoneeseensa. Sinne kävellessä ajatus oli jälleen iskenyt kuin räiskyvä salama. Joko nyt, tässäkö oli urani päätös?

Tutkintaryhmän johtaja oli pyytänyt häntä istumaan. Sitten tämä oli kertonut, että kiinniottoja oli tarkoituksellisesti haluttu aikaistaa. Heillä oli jo pitkään ollut epäily, että joku ryhmän jäsenistä oli vuotanut tietoja koplalle. Sen vuoksi kiinniottopäivä oli kerrottu päivää myöhemmäksi ja vain muutama ryhmän ylin jäsen oli tiennyt oikean päivän. Kaikki olikin sujunut oikein hienosti ja kumpikin kiinniotettu koplan jäsen oli saatu yllätettyä täydellisesti.

Kaureinen oli kuunnellut selostusta aivan hämmentyneenä. Kun tutkintaryhmän johtaja oli lopettanut, hän oli jo avannut suunsa ja aikonut kertoa kaiken myös omasta roolistaan tietojen vuotana. Samalla hetkellä joku tutkijoista oli rynnännyt ovesta sisään ja pyytänyt johtajaa heti kuulusteluhuoneeseen. Johtaja oli lähtiessään vielä toivonut, että Kaureinen voisi olla paikalla tai ainakin puhelimella tavoitettavissa koko päivän, sillä uusia televalvontaa ja henkilöseurantaa koskevia lupahakemuksia tulisi varmasti tehtäväksi pitkin päivää.

Hän oli jäänyt istumaan tutkintaryhmän johtajan huoneeseen suu auki. Vähän ajan päästä hän oli edelleen hämmästyneenä noussut ylös ja mennyt palaverihuoneeseen, jossa oli ollut aivan

hirmuinen hälinä suuren joukon tutkijoita paiskiessa kiivaasti töitä. Hän oli seurannut tutkijoiden touhua jonkin aikaa, kunnes hän oli päättänyt lähteä sittenkin takaisin käräjäoikeuteen. Hän oli jättänyt tutkintaryhmän johtajalle toimitettavaksi viestin ja poistunut sen jälkeen vähin äänin.

Illalla hän oli taas saanut soiton oudosta numerosta ja tuttu miesääni oli ladellut hänelle lisää uhkauksia. Hän oli vain kuunnellut vastaamatta mitään. Yöllä hän oli nukkunut vain muutaman silmäyksen. Muun ajan hän oli maannut sängyssään pimeässä huoneessa sekä miettinyt väistämättömästi edessään olevaa ratkaisua.

9

Seuraavana päivänä hänellä oli ollut istunnossa pitkä lista juttuja, joihin hän oli sentään pystynyt keskittymään melko hyvin. Ruokatunnilla hän oli käynyt piipahtamassa läheisen ostoskeskuksen rautakaupassa sekä urheiluvälineitä myyvän yrityksen sukellustarvikeosastolla.

Illalla hän oli ollut kävelemässä kotiinsa ajatuksiinsa vaipuneena, kun hänen vierelleen oli pysähtynyt musta pakettiauto. Sen kuljettajan viereiseltä penkiltä oli hypännyt kommandopipo päässään mies, joka oli työntänyt hänet voimallisesti auton sivuovesta sisään. Siellä häntä oli odottanut kommandopipossaan ja järeä revolveri kädessään toinen mies. Tämä oli nostanut aseensa piipun kohti hänen rintaansa ja samalla auto oli nytkähtänyt taas liikkeelle.

Lyhyen ajomatkan jälkeen mies oli heittänyt hänen eteensä ison kirjekuoren. Sitten mies oli hetkeksi viitannut aseellaan kuoreen ja nyökännyt häntä kohti. Hän oli ymmärtänyt, että hänen haluttiin ottavan kirjekuori ja katsomaan mitä sen sisällä oli. Vapisevin käsin hän oli nostanut sen auton lattialta. Kun hän oli avannut sen, oli kuoren sisältä paljastunut nippu valokuvia.

Hän oli katsonut kommandopipoista miestä, mutta tämä oli vain nyökännyt uudelleen. Hän oli ottanut kuvat kuoresta. Heti ensimmäisen kuvan nähdessään hän oli kavahtanut ja kuvat olivat kirvonneet hänen käsistään auton lattialle.

Vähän aikaa nieleskeltyään hän oli nostanut kuvat uudelleen käteensä. Kuvissa oli Tallinnan poliisilaitoksen leima. Ne oli kaikki otettu ruumishuoneella erittäin laadukkaalla kameralla ja ne olivat kaikki todella tarkkoja. Kuvissa oli eloton ja alaston Tatjana ruumiinavauspöydällä. Tämän kaulassa oli sinimustat kuristusjäljet sekä ranteissa ja nilkoissa verille hinkkautuneet sitomisjäljet. Tatjanan lasittuneet silmät olivat auki ja tämän kasvot olivat vääntyneet tuskalliseen irvistykseen. Kuvien yläreunassa olevien päiväysten mukaan ne oli otettu vain päivää sen jälkeen kun hän oli viimeisen kerran ollut Tatjanan luona.

Kommandopipoinen mies oli ryhtynyt puhumaan ja hän oli heti tunnistanut miehen äänen samaksi, joka oli ollut häneen yhteydessä puhelimitse. Mies oli todennut Tallinnan poliisin tutkivan Tatjanan murhaa, mutta yhtään epäiltyä ei ollut otettu kiinni eikä poliisilla ollut enää mitään johtolankoja. Sitten mies oli todennut, että poliisi olisi varmasti erittäin kiinnostunut näkemään vain päivää aikaisemmin otetut kuvat. Ne kuvat joissa Tatjana oli maannut hänen allaan sidottuna ja hänen kätensä olivat naisen kaulalla.

Mies oli sen odottanut lyhyen painostavan hetken ja oli sitten huutanut auton kuljettajaa pysäyttämään. Auton sivuovi oli pian nykäisty auki ja kommandopipoinen mies oli vetäissyt hänet ulos. Samalla kun mies oli työntänyt hänet kovakouraisesti maahan, hänen päähänsä oli vedetty musta muovipussi ja hänen takkinsa oli nykäisty alas. Ennen kuin hän oli saanut kätensä taas vapaaksi ja pussin pois päästään, oli pakettiauto jo kadonnut näkymättömiin.

Ylös päästyään hän oli havainnut olevansa jollakin tyhjällä teollisuusrakennuksen pihalla. Hän oli kävellyt kadulle, mutta sekin oli ollut autio. Ympäristössä oli ollut vain muita teollisuusrakennuksia. Hän oli kävellyt seuraavaan risteykseen ja tilannut katukyltin osoitteeseen taksin.

Päästyään kotiinsa hän oli todennut tilanteen taas muuttuneen melkoisesti. Vaikka hän oli kuumeisesti miettinyt koko taksi-matkan ajan, ei hän ollut keksinyt mitään alibia Tatjanan kuolinhetkelle. Hän oli ollut viimeistä tapaamista seuranneen päivän yksin kotonaan. Viroon olisi tietenkin pystynyt matkustamaan aivan helposti mitään jälkiä jättämättä. Tallinnan poliisi olisi aivan varmasti ollut erittäin mielissään kuvista, joissa hän oli Tatjanan kanssa.

Vaikka hän ei olisi välittänyt maineensa menettämisestä eikä edes virkansa menettämisestä, niin olisi aivan eri tilanne joutua murhajatun pääepäilyksi ja hyvin mahdollisesti jopa syytetyksi. Nyt olisi ollut myös aivan liian myöhäistä mennä poliisin taikka tutkintaryhmän johtajan juttusille. Kuvien julkaisemisen jälkeen kukaan ei olisi enää voinut uskoa hänen tarinoitaan. Hän ei ollut voinut ymmärtää, miten hän oli joutunut tällaiseen sotkuun, josta ei ollut enää mitään ulospääsytieta.

Myöhemmin samana iltana oudosta numerosta oli taas soitettu hänen kännykkäänsä. Kun hän oli vastannut puheluun, sama jo tutuksi tullut miesääni oli vain lyhyesti tokaissut, että seuraavan päivän vangitsemisoikeudenkäynnissä hänen oli järjestettävä kiinniotetut kaksi miestä vapaaksi.

Ei mitään painostusta, ei mitään uhkauksia. Ei niille ollut enää mitään tarvetta, sillä ne kaikki oli jo esitetty.

10

Kaureinen havahtui ajatuksistaan käden laskeutuessa hänen olkapäälleen. Hän tajusi istuvansa edelleen puiston penkillä ja katsovansa puutarhurin vihreässä asussa olevaa vanhaa miestä. Hän tunnisti miehen kaupungin palkkalistoilla olevaksi puistonhoitajaksi, jonka hän oli usein aikaisemminkin nähnytkin tässä puistossa. He olivat jopa vaihtaneet silloin tällöin muutaman sanan.

Nyt puistonhoitaja kysyi häneltä, oliko käräjätuomarilla kaikki hyvin. Hän sai puristettua väkinäisen hymyn huulilleen, kun hän vastasi kaiken olevan kunnossa. Hän nousi ja lähti kävelemään raskain askelin loppumatkaa oikeustalolle.

Työhuoneeseensa hän saapui hieman ennen puolta kahdeksaa. Talon ala-aula oli ollut vielä hiljainen, mutta useissa ylemmissä kerroksissa oli sentään jo näkynyt väkeä. Hän istahti raskaasti työtuoliinsa ja katseli ympärilleen. Oikeustalo oli rakennettu jo yli kaksikymmentä vuotta sitten ja koko sen ajan hänellä oli ollut tämä sama työhuone. Kaikki huonekalutkin olivat yhtä vanhoja

eikä hän ollut uudempia koskaan kaivannutkaan. Nyt tämä koko ympäristö tuntui pikemminkin ahdistavalta.

Hän avasi tietokoneensa ja ryhtyi varmistamaan, ettei päivän istuntolistaan ollut tullut mitään muutoksia. Yhdeksältä olisi ensimmäinen valmisteluistunto isossa konkurssirikosryppäessä. Alustavien tietojen mukaan jutun kaikkia vastaajia ei ollut vielä saatu haastettua, joten todennäköisesti käsittelyssä ei menisi pitkään. Syyttäjät lukisi syytteet haastetuiksi saatujen osalta ja pyytäisi sitten asian käsittelyn siirtämistä muiden vastaajien haastamista varten.

Kymmeneltä alkaisi kolmas valmisteluistunto veropetoksia ja kirjanpitorikoksia koskevassa jutussa. Siinäkin ei kyllä pitäisi mennä puolta tuntia kauempaa, koska nyt oli tarkoitus määrätä jutulle vain pääkäsittelypäivä ja samalla varmistaa, ettei mitään uusia todisteita tulisi enää nimeämään.

Vangitsemisoikeudenkäynti olisi sitten vuorossa yhdeltätoista. Syyttäjät ja tutkintaryhmän johtajat toistaisivat edellisenä päivänä kirjallisesti lähettämänsä vangitsemisvaatimuksen. Pakkokeinon mukaan vangitsemisvaatimus oli esitettävä viipymättä ja viimeistään kolmantena päivänä kiinniottamispäivästä kello kaksitoista. Lisäksi vaatimus oli otettava käsiteltäväksi tuomioistuimessa viipymättä ja viimeistään neljän vuorokauden sisällä kiinniottamisesta. Näitä määräaikoja oli siis hyvinkin noudatettu tässä jutussa.

Laki myös edellytti, että vangittavaksi vaadittuja oli kuultava henkilökohtaisesti. Käytännössä näillä tulisi mitä ilmeisemmin olemaan istunnossa avustaja, joka yrittäisi parhaansa mukaan kiistää vangitsemisedellytysten olemassaoloa. Tehtävä olisi silti mahdoton, koska tällaisessa jutturyppäessä laki ei edellyttänyt välttämättä edes todennäköisiä syytä rikosepäilylle. Riittävää

olisi jo se, että vangitseminen olisi erittäin tärkeää odotettavissa olevan lisäselvityksen vuoksi. Samasta syystä kärjätuomari ei epäilyjä herättämättä voinut tällaisessa tilanteessa tehdä muuta kuin julistaa päätös vangitsemisesta.

Iltapäiväksi oli suunniteltu pääkäsittelyä kolmea törkeää velallisen epärehellisyyttä koskevassa jutussa, mutta kaksi jutun todistajaa oli koronatartunnan vuoksi sairaalahoidossa, joten juttu oli jo lykätty myöhemmin ilmoitettavaan ajankohtaan. Muita juttuja päivän listalla ei ollutkaan, joten vangitsemis-oikeudenkäynti tulisi olemaan hänen uransa viimeinen juttu.

Hänen työsähköpostinsa kilahti juuri saapuneen uuden viestin merkiksi. Hän klikkasi viestiä. Sen lähettäjänä oli vain joku epämääräinen gmail-osoite eikä siinä ollut edes mitään aihetta. Viesti sisälsi rinnakkain vain kaksi kuvaa, mutta ei mitään tekstiä. Vain kaksi kuvaa, joista toisessa Tatjana ja hän viimeisenä yhteisenä yönään sekä toisessa Tatjana alastomana metallipöydällä selvät kuristamis- ja sitomisjäljet elottomassa ruumissaan.

Hän kyllä tiesi sähköpostin tarkoituksen aivan hyvin ilman varsinaista viestiä tai aihettakaan.

Tasan kello kahdeksalta hänen kärjäsihteerinsä astui hymyileväenä huoneeseen ja toivotti hyvää huomenta. Kaureinen klikkasi viimeisen viestin poistokuvaketta ja kiusalliset kuvat hävisivät näytöltä. Sihteerin ojensi päivän istuntolistan hänen allekirjoitettavakseen ja hän sutaisi siihen nimensä.

Poistuessaan huoneesta sihteerin katsoi vielä hämmästyneenä taakseen sinisessä paidassa ja ilman kravattia istuvaa tuomaria.

11

Istunnon kaksi ensimmäistä juttua olivat sujuneet juuri niin kuin Kaureinen oli ajatellutkin. Ennen vangitsemisoikeudenkäynnin alkamista hän käväisi vielä työhuoneessaan sulkemansa tietokoneensa ja kännykkänsä. Samalla hän otti kaapista pienen kangaskassin, johon hän oli eilen jo laittanut ostoksensa. Nyt hän laitto kassiin vielä Kimman tuhkauurnan.

Hieman ennen yhtätoista hän palasi takaisin istuntosaliin ja istuutui tuoliinsa. Käräjäsiihteeri vilkaisi häntä sanomatta silti mitään. Tasan kymmeneltä hän painoi odotussalin kaiuttimien näppäintä ja kuulutti vangitsemisasiain alkavan.

Vain muutaman sekunnin päästä syyttäjä ja tutkintaryhmän johtaja astuivat sisään saliin päätään hieman nyökäten. He kävelivät syyttäjän pöydän luokse ja jäivät siihen seisomaan.

Hetken päästä salin ovi avautui taas ja sisään astui keikari-maisesti kiiltävään oranssiseen pukuun ja hyvin monenkirjavaan paitaan sekä kravatin sijasta huiviin pukeutunut mies, jonka Kaureinen heti tunnisti Erik Jääskiöksi, entiseksi asianajajaksi joka oli tuomittu vuosia sitten pesänturvalluksesta ja kiskonnasta ehdolliseen vankeuteen. Samalla tämä oli erotettu asianajajaliitosta. Hän oli itsekin joskus kauan sitten määrännyt miehen kahden vuoden esiintymiskieltoon, eikä ollut sen koommin nähnyt tätä salissaan. Nyt oli siis parhaat voimat liikkeellä, hän hymähti itsekseen.

Samalla kärjäsaliin sivuovi avautui ja kaksi siviilipukuista poliisia taluttivat vastaajat käsiraudoissa sisään saliin. Istunto pidettiin kärjäsaliin turvasalissa, josta oli suora maan-alainen yhteys lähellä olevaan poliisitaloon. Poliisit irrottivat

käsiraudat vastaajilta ja asettuivat sen jälkeen istumaan salin ovien luokse, toinen ulko-oven ja toinen sivuoven läheisyyteen.

Jääskiö kuulutti kovaan ääneen avustavansa vastaajia tässä asiassa. Kun Kaureinen kysyi, minkä tittelin mies halusi merkittäväksi pöytäkirjaan, tämä vastasi irvistäen lakimies. Sen jälkeen Kaureinen antoi kaikille luvan istuutua.

Itse oikeudenkäynti sujui odotusten mukaisesti. Syyttäjät ja tutkintaryhmän johtaja luettelivat suuren joukon rikoksia, joista vastaajia epäiltiin, sekä vaativat näiden vangitsemista todennäköisin syin ja odotettavissa olevan lisäselvityksen perusteella. Lisäksi nämä korostivat syytä epäillä vastaajien pakenevan tai ainakin vaikeuttavan asian selvittämistä, ellei näitä vangittaisi.

Jääskiö luki suurielaisesti papereistaan sekavia lauseita, joilla hän päämiestensä puolesta vastusti vangitsemisia. Kaureisen mielestä miehen puheissa ei ollut ensimmäistäkään kunnollista argumenttia.

Kun mies lopulta vaikenä, Kaureinen varmisti vielä että kaikki olivat saaneet lausua asiassa haluamansa. Kun sekä Jääskiö että syyttäjät ja tutkintaryhmän johtaja olivat kaikki nyökänneet, hän paukautti nuijalla kovaäänisesti pöytään ja julisti saman tien päätöksensä.

Hän määräsi vastaajat vangittavaksi todennäköisin syin epäiltyinä syyttäjän luettelemaan lukuisiin rikoksiin ja sillä perusteella, että syyttäjän esittämät vangitsemisedellytykset olivat olemassa. Lisäksi hän määräsi syyttäjän nostamaan asiassa syytteen kolmen kuukauden kuluessa tai pyytämään sitä ennen määrääjän pidentämistä.

Hän julisti istunnon päättyneeksi ja ilmoitti jo seisomaan nousseille poliiseille, että nämä voisivat viedä vastaajat takaisin

poliisilaitokselle. Samalla hetkellä hän tiesi julistaneensa myös oman kohtalonsa.

Kun kaikki asianosaiset olivat poistuneet salista, hän nousi ylös ja kätteli kärjäsihteeriään kiittäen tätä kaikesta. Sitten hän ilmoitti sihteerille pitävänsä loppupäivän vapaata ja poistui salin takaovesta. Sihteeri jäi katsomaan hänen peräänsä ihmeissään.

Hän haki työhuoneestaan kassinsa ja poistui sitten oikeustalosta niin nopeasti kuin pystyi poliisilaitokselle vievää tunnelia pitkin. Poliisilaitokselta hän poistui varovasti takaoven kautta. Hän käveli nopeasti kaupungin keskustaa kohti kunnes oli aivan varma, ettei kukaan seurannut häntä. Sen jälkeen hän rauhoittui ja hidasti kulkuaan.

12

Iltapäivän ja illan hän oli kuluttanut kaupungilla ostoskeskuksen kahviloissa, joissa oli paljon väkeä. Itse hän oli istunut takana kulmapöydässä niin, että hän oli pystynyt seuraamaan kaikkia sisääntulijoita. Kun kahvilan tarjoilija oli alkanut katsella hänen suuntaansa hämmästyneenä, hän oli vaihtanut paikkaa toiseen kahvilaan.

Illan hämärtyessä hän oli suunnannut satamaan ruotsinlaivojen lähtöterminaaliin. Siellä hän oli etsinyt hiljaisen nurkan, jossa pystyi tarkkailemaan ympäristöä. Kun viimeinenkin laiva oli jo lähtenyt, hän oli poistunut terminaalista ja jäänyt odottamaan rakennuksen kulman taakse pimeään.

Kun satama oli jo kokonaan hiljentynyt, hän oli kävellyt pitkän betonisen laivalaiturin päähän. Siellä hän oli katsellut pimeää maisemaa ja haistellut mereltä tulevaa vienoa iltatuulta. Vaikka mökin myymisestä oli jo monta vuotta, ei kaipuu merelle ollut unohtunut. Kuten naapurin setä oli joskus pikkupoikana hänelle tokaissut, merelle merosen mieli.

Nyt hän astui aivan laiturin reunalle. Hän avasi kassinsa ja otti sieltä paketin pitkiä ja vahvoja mustia nippusiteitä. Hän repäisi paketin auki ja kiinnitti yhden nippusiteen löysästi kummankin nilkkansa ympärille. Sitten hän pujotti vielä yhden nippusiteen silmukaksi nilkoissaan jo oleviin siteisiin. Lopuksi hän kiristi kaikki siteet niin, että käveleminen ei ollut enää mahdollista.

Seuraavaksi hän otti kassista kolme järeää sukelluspainovyötä ja kiinnitti ne vyötärölleen niin, että niiden soljet jäivät hänen selkensä taakse. Hän kiristi vyöt vielä niin tiukkaan, että ne eivät varmasti voisi liukua pois paikaltaan.

Sitten oli kassissa olevan Kimman tuhkauurnan vuoro. Hän nosti sen syliinsä ja tunnusteli sen siroja muotoja. Hän kiersi sen kannen auki ja pudotti kannen takaisin kassiin. Hän kallisti urnaa laiturin reunan yli niin, että tuhkaa alkoi hiljalleen valua urnasta mereen. Kun urna oli aivan tyhjä, hän pudotti senkin takaisin kassiin.

Hän otti vielä kolme nippusidettä ja kiristi ne kolmeksi peräkkäiseksi silmukaksi. Hän työnsi ensin vasemman ranteensa toiseen uloimmista silmukoista ja kiristi sen tiukasti oikealla kädellään. Sen jälkeen hän työnsi oikean ranteensa vapaana olevaan toiseen uloimpaan silmukkaan ja kiristi sen vasemmalla kädellään. Lopuksi hän nosti kätensä aivan suunsa lähelle ja kiristi keskimmäisen silmukan hampaillaan niin tiukasti kuin pystyi. Ranteita alkoi heti pakottaa. Hän yritti vääntää käsiään

irti, mutta nippusiteet olivat todella vahvoja eivätkä antaneet yhtään periksi. Ne siis kyllä kestäisivät.

Hän kirosi hiljaa mielessään Leppävirtaa ja tämän koplaa. Sitten hän notkautti polviaan ja pudottautui mereen. Painovyöt vetivät hänet nopeasti pohjaan. Siinä kohtaa syvyyttä oli ehkä noin kuusi metriä. Hän oli vajotessaan päästänyt keuhkoistaan vähitellen nenän kautta hiukan ilmaa, mutta paine-ero sattui silti hänen korvissaan. Nyt hän pidätti hengitystään ja käänsi päätään ylöspäin. Kuu oli tullut esille pilvien takaa ja loisti hämäränä meren pinnalla.

Vaistomaisesti hän yritti liikuttaa käsiään ja jalkojaan, mutta nippusiteet tekivät tehtävänsä. Pakokauhu alkoi nousta ja hän koitti parhaansa mukaan tyynnyttää mielensä. Juuri kun hän oli menettämässä tajuntansa, hän näki silmissään muistikuvan lapsestaan ja Kimmasta. Hän hymyili ja avasi suunsa päästäten loputkin ilmat keuhkoistaan ulos. Sitten täydellinen pimeys armahti hänet.

**

Kiitokset

Tämän novellin aihe jäi kytemään mielessäni valmistellessani toista kirjaani *Sarjamurhaajan tunnustus*. Perehtyessäni silloin pahuuden olemukseen ja erityisesti psykopaatteihin, nousi esiin myös yksi ehkä vähän tuntemattomampi rikollisryhmä eli valkokaulusrikolliset. Näidenkin joukossa esiintyy toki psykopaatteja, varsinkin aivan menestyneimpien talousrikollisten keskuudessa.

Aihe sivuaa jossain määrin myös asianajourani, jolloin hoidin mm. paljon konkurssipesiä. Aina silloin tällöin niissäkin toistui tämän novellin tarinassa todettu tapahtumainkulku, eli yrityksen omistajien ja vastuuhenkilöiden vaihtaminen vain hieman ennen konkurssia. Joukkoon mahtui kyllä niitäkin tapauksia, jossa uusi vastuuhenkilö oli mitä suurimmalla todennäköisyydellä hankittu ainoastaan yrityksen lopettamisvaihetta varten.

Tarina yrityskaupasta vaikkapa jossakin huoltoaseman pihalla yritystoiminnasta täysin tietämättömän henkilön kanssa ei ollut missään määrin uskottava, vallankin kun ostajaa ei koko yritys ollut kiinnostanut tuon taivaallista. Ainutlaatuista ei ollut edes se, että nimenomaan ostaja kertoi saaneensa kaupanteossa käteisellä palkkion, jonka avulla seuraava viikko olikin vierähtänyt oikein mukavasti pullon kanssa seurustellen. Yleensä hän yrityskaupassa ostaja on se joka maksaa, eikä päinvastoin.

Mutta ainakin tuohon aikaan oli kyllä tavallista, että jopa sanomalehtien ostopalstoilla etsittiin talousvaikeuksissa olevia yrityksiä ja että ostaja vielä lupasi hoitaa yrityksen velat pois. Varmasti myös moni hyväuskoinen yrittäjä sortui katteettomiin lupauksiin ja pahensi sillä jo valmiiksi vaikeaa tilannettaan entisestään.

**

Lämpimän kiitokseni saa novellin kannen suunnittelija *Viking Film Productions*, joka on tehnyt myös romaaneihini kannet ja jopa upeat trailerit. Mitä tahansa olen niihin pyytänytkin, niin silti toteutus on aina ylittänyt kaikki odotukseni. Kertakaikkisen hienoa työtä, kiitos *Rolf*.

Päätin jo tätä novellia kirjoittaessani, että julkaisen sen vain sähköisenä ja että laitan sen vapaasti saatavaksi. Mutta ehkä vielä jonain päivänä kerään tällaisia pienempiä tarinoita ihan kokoelmaksi asti.

Lämpimin kiitos kuuluu taas Sinulle, joka olet juuri lukenut tämän novellin. Mikäli tarina oli mieluinen, niin etsithän käsiisi myös romaanini *Pahan atolli* ja *Sarjamurhaajan tunnustus*, jos et niitä ole jo aiemmin lukenut. Niissäkin on pahuus vahvasti läsnä. Lisätietoa kirjoista löydät kotisivuiltani www.a-kirjat.fi.

Toivon myös, että antaisit jossain muodossa palautetta tästä novellista, sillä saatu palaute on aina se joka rohkaisee kirjailijaa jatkamaan.

Oripäässä, loppukesällä 2020



HEIKKI MÄKINEN

SARJAMURHAAN
TUNNUSTUS

***KIRJAN ESITTELYTEKSTI:
SARJAMURHAAJAN TUNNUSTUS***

Murhaetsivä Cheryl Bergssonin loma keskeytyy alkuunsa, kun hänet kutsutaan takaisin töihin New Yorkiin. Hän on mukana vanhaa sarjamurhaa tutkivassa erityisryhmässä ja profiiliin sopiva epäilty on juuri saatu kiinni. Kuulusteluissa epäilty ei sano sanaakaan, mutta syyttäjänvirasto nostaa silti syytteen. Siihen kirjataan yli kymmenestä epäilystä murhasta vain yksi, jossa näyttö vaikuttaa vahvimmalta.

Edes oikeudenkäynnissä epäilty ei suostu puhumaan, mutta näyttö riittää yksimielisille valamiehille. Koska kuolemantuomio ei enää ole käytössä, julistaa tuomari elinkautisen vankeusrangaistuksen.

Reilun kuukauden päästä Cheryl saa vankilasta paksun kirjeen. Siinä tuomittu tunnustaa kaikki ympäri maata tekemänsä kymmenet murhat. Kukaan ei ollut voinut edes kuvitella hirmutöiden laajuutta. Uudessa oikeudenkäynnissä New Mexicossa syyttäjät vaativat kuolemantuomiota. Tuomion antamisen jälkeen alkaa kuitenkin nousta epäilyjä siitä, saako palkkansa paha vai pahuus.

Sarjamurhaajan tunnustus

ISBN 978-952-94-3524-1

julkaistu 17.7.2020, 316 sivua

kovakansisidottu, kansilaminointi

kaunokirjallisuus: dekkari/jännitys/pahuus

A dark, atmospheric photograph of a forest. The trees are silhouetted against a slightly lighter background, creating a sense of depth and mystery. A prominent red lens flare is visible at the bottom center of the image, adding a dramatic and possibly ominous touch. The overall mood is dark and suspenseful.

HEIKKI MÄKINEN

**PAHAN
ATOLLI**

***KIRJAN ESITTELYTEKSTI:
PAHAN ATOLLI***

Luotaaja oli tullut maapallolle kaukaa toisesta maailmasta. Sen tehtävänä oli ollut kerätä niin paljon tietoa kuin mahdollista. Laskeutumisessa sen alus oli kuitenkin rikkoontunut ja se oli jäänyt jumiin autiolle saarelle Malediiveille. Se ei ollut voinut tehdä muuta kuin odottaa, että toinen alus tulisi hakemaan sen pois.

Pian saarelle oli tullut miehiä rakentamaan bungaloweja uutta hotellia varten. Yhteenotto oli ollut väistämätön ja luotaaja oli tappanut lähes kaikki miehet. Sen jälkeen se oli saanut olla taas rauhassa pitkään.

Nyt saaren uusi omistaja on rakentanut sinne korkeatasoisen hotelliresortin, jonka vieraat voivat nauttia pienestä palasta paratiisia turkoosinsinisen meren keskellä.

Toinen alus on kuitenkin jo lähellä ja luotaajan on pakko saada ihmiset pois tieltä. Niinpä se eristää saaren ja keinoja kaihtamatta aloittaa jälleen tappamisen. Kaikki ihmiset eivät kuitenkaan alistu, vaan pieni porukka ryhtyy vastarintaan. Seurauksena on armoton ja verinen taistelu, jossa pahuus näyttää voimansa ja lopulta myös kasvonsa.

Pahan atolli

ISBN 978-952-94-2203-6

julkaistu 15.8.2019, 290 sivua

kovakansisidottu, kansilaminointi

kaunokirjallisuus: kauhu/jännitys/pahuus